

УВОДЪ

Следъ уволнението ми отъ служба като висшъ държавенъ чиновникъ, което стана въ края на 1934 г., азъ тръбваше да запълня времето си съ нѣщо. Макаръ вече пенсионеръ, съ дълга служба задъ себе си, чувствувахъ се още младъ и енергията никакъ не бѣше ме напустнала. Да не говоря за опитността!

Заживяхъ съ трагедията на всѣки новъ пенсионеръ. Да не работя и да бжда плащанъ, колкото да мога да живѣя... А за менъ бездѣлнето е било винаги най-неприятенъ врагъ.

Какво да се прави? Първата ми грижа бѣше — да се заловя да чета. Да прочета онова, което съмъ силно желалъ, но по липса на време, погълнатъ отъ службата, не съмъ ималъ възможность. А то бѣше толкова много!

Покрай това започнахъ и да пиша, за да довърша нѣкои мои работи. Продължихъ и засилихъ сжщо обществената си дейность, която ми е била винаги присърдце. Създадохъ си и една малка овощна градина край София, гдето да прекарвамъ по дълго на слънце и чистъ въздухъ, и да изразходвамъ частъ отъ излишната енергия.

Поради многото свободно време започнахъ да ходя по-често на близки и далечни излети, както и да нжтувамъ. Обичьта ми къмъ природата е отъ младии и се засили въ университета, при изучаването на естественихъ науки — моята първа специалность. Казвамъ първа, защото отпосле тръбваше да мина още презъ две.

Тѣй продължи това до началото на 1937 год., когато ми хрумна да напиша настоящето. Едно за да убия време, и друго, да си доставя лично удоволствие, изживявайки повторно миналото, но гледано вече презъ призмата на зрѣлостъта.

Авторътъ.